

Bạch Thiên

Contents

Bạch Thiên	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	3
3. Chương 3	7
4. Chương 4	9
5. Chương 5	15

Bạch Thiên

Giới thiệu

Editor: Thanh Thảo Nguồn tham khảo: MinYoung2808 Thể loại: Chủ công, nhược cường, thụ sủng công

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/bach-thien>

1. Chương 1

Bạch gia nằm trong thành Du Châu, là gia đình kinh doanh giàu có nhất Giang Nam. Có điều, lão gia nhà họ Bạch từ khi phụ nhân vì bệnh mà qua đời đến nay vẫn chưa thấy cưới ai, nên Bạch gia cũng chỉ có một vị thiếu gia là Bạch Thiên.

Nhưng ít ai biết được, thật ra Bạch Thiên là công tử.

Ở gia đình bình thường, công tử đều được cưng chiều, không buồn không lo, nhưng vị công tử nhà họ Bạch này từ nhỏ lại không được như thế. Cậu bị coi như thiếu gia, học kinh doanh, cai quản gia đình, mặc cho cậu không giỏi gì về mấy việc này.

Trong hậu viện Bạch phủ, dưới tàn cây đại thụ to đến hai người ôm mới hết kia, vài cậu thiếu niên đang gấp đến giậm chân.

Gã lăm lét nhìn trái nhìn phải, lập tức ánh mắt chuyển đến cây đại thụ, giảm nhẹ xuống tiếng nói lo lắng: “Thiếu gia, cậu mau xuống đây, cẩn thận lát nữa lão gia nhìn thấy.....”

Bên này, cậu nói vội vàng của gã còn chưa nói hết, một gương mặt thanh tú từ đám lá cây rậm rạp lộ ra dò xét.

“Tiểu Tam Nhi, bản thiếu gia đang luyện khinh công, ngươi gấp cái gì.....”

Thiếu niên vừa nói chính là công tử duy nhất của Bạch gia, Bạch Thiên.

Trông cậu khoảng mười bảy mười tám tuổi, môi hồng răng trắng, mặt mày tuấn tú. Tóc dài đen tuyền, buộc đơn giản ở sau gáy, lúc này vì bị cành cây vướng phải nên ngổn ngang vài sợi rối, con ngươi đen lấp lánh, trong suốt linh động, càng tôn thêm nét nghịch ngợm đáng yêu.

Có điều, cậu vừa nói thế, gã sai vặt phía dưới càng thêm sốt ruột, sắc mặt cũng gấp mà đỏ lên: “Thiếu gia, cậu đừng làm bừa đó. Không may té xuống thì làm sao bây giờ? Lão gia nói rồi, mấy ngày nữa sẽ cho cậu đi học.”

Mặt Bạch Thiên nhăn lại, lẩm bẩm: “Còn không phải lại bắt mình học cái gì kinh doanh tính toán..... Chán chết, đã bảo phụ thân mời cho mình sư phụ dạy võ công, bản thiếu gia còn muốn xông pha giang hồ, trở thành một vị đại hiệp hành hiệp trượng nghĩa.....”

Cậu vừa tự lẩm bẩm, đột nhiên con ngươi chuyển động nhẹ, nảy ra một ý đồ xấu.

Cậu nhìn Tiểu Tam phía dưới, ngồi xổm, thẳng người trên nhánh cây, vỗ tay một cái: “Tiểu Tam, thiếu gia ta nhảy xuống đây.”

Tiểu Tam lập tức sợ đến hồn vía lên mây: “Cái gì? Thiếu gia cậu chờ một chút, ta đi tìm cái thang đến.....”

Có điều, lời còn chưa dứt, thiếu gia nhà gã đã từ trên cây nhảy xuống, còn tiện thể lăn mấy vòng ở trên cỏ.

Bạch Thiên trừng mắt nhìn Tiểu Tam, ngay sau đó lại dùng một tay ôm lấy chân của mình kêu lên đau đớn.

Tiểu Tam: “..... Người đâu. Mau tới đây, thiếu gia từ trên cây té xuống rồi.....”

2. Chương 2

Bạch phủ sau một hồi náo loạn, Bạch lão gia tiến đại phu về, phẩy tay cho người ở lui ra, nhìn Bạch Thiên tội nghiệp đang ở trên giường an dưỡng:

“Học Quân gia không học, người nằng nặc đòi học võ công làm gì.” Bạch lão gia có vẻ tức giận không nhẹ.

Bạch Thiên mở to đôi mắt nhìn ông, đáng thương nói: “Phụ thân, con là một công tử, học Quân gia có ích lợi gì?”

“Người..... Lẽ nào học võ công chính là chuyện một công tử có thể học hả?” Bạch lão gia trợn tròn mắt, nhìn Bạch Thiên ra vẻ đáng thương, chỉ đành thở dài: “Ôi, ta chỉ có một đứa con là ngươi, ngươi không học quân gia, lẽ nào..... Quên đi, bây giờ ngươi nghỉ ngơi cho khỏe trước đi, chờ ngươi khỏe lại, sẽ đưa ngươi đến chỗ Phu Tử (Thầy giáo).”

Liếc thấy lão gia đi khỏi, Bạch Thiên trở mình, cúi xuống nằm lỳ trên giường, hai tay gối lên đầu.

“Không được, không thể ngồi yên chờ giết.....”

Cậu nhìn bóng đêm ngoài cửa sổ, con người đen láy khẽ chuyển động, lập tức đứng dậy xuống giường, lục tung đám quần áo tinh xảo của công tử, ném qua một bên, tìm bộ quần áo xám xịt dành cho thiếu gia mặc lên, quần áo khá rộng, cậu xắn ống quần lên, miễn cưỡng mặc vào.

Bạch Thiên cầm giấy bút để lại một câu “Hài nhi ra ngoài xông pha giang hồ, ít ngày nữa sẽ về” rồi cầm bao quần áo, đem tất cả bánh ngọt trên bàn bỏ vào, cuối cùng buộc chặt, thắt gút, vác lên vai.

Bạch Thiên đi tới cửa, mở cửa nhẹ nhàng không để phát ra tiếng động, thò đầu ra, nhìn chung quanh một chút, cảm thấy không ai phát hiện mới lao nhanh ra ngoài.

Một mình nhẹ nhàng ra sân sau, nhìn lỗ nhỏ kín đáo nơi góc tường, Bạch Thiên không khỏi nhếch miệng cười đắc ý.

Cái lỗ này được Bạch Thiên tình cờ tìm thấy trong mấy hôm học “Phi Diêm Tẩu Bích”, bây giờ đúng lúc có dịp dùng đến.

Cái lỗ khá nhỏ, may là thân hình Bạch Thiên thon gầy, nằm trên mặt đất vừa khít chui qua.

Đầu tiên, cậu ném bao đồ ra ngoài, sau đó từng chút từng chút bò ra ngoài.

Cậu mới ló đầu ra, đã thấy trước mắt có mấy bóng người xoẹt xoẹt bay qua, sau đó là một trận tiếng đao kiếm va chạm, mà bao đồ nhỏ của cậu đã bị cơn gió kia làm bay ra một bên.

Bạch Thiên nằm trên mặt đất, nhìn trợn mắt ngoác mồm, trong bóng đêm có thể thoáng nhìn ra có hai người áo đen đang vây công một nam nhân áo tím.

Cậu thoáng có cảm giác vừa hưng phấn vừa sốt sắng. Mới ra tường viện nhà mình đã gặp được người trong giang hồ.

Bạch Thiên cố gắng bò ra khỏi lỗ, đứng lên, nhìn chính xác vị trí bao đồ nhỏ của mình, muốn chạy qua đó nhặt lên.

Có điều, cậu mới chạy tới ôm lấy nó, ba người đang đánh nhau kia đã dừng tay, cùng nhìn về này.

Bạch Thiên ôm lấy bao quần áo bằng hai tay, cười khan nói: “Vây..... Các người tiếp tục, ta chỉ đi ngang qua..... Ha ha..... Đi ngang qua.....”

Một trong hai người áo đen xoay mũi kiếm, xông thẳng mũi kiếm lại đây. Bạch Thiên chỉ cảm thấy lạnh sống lưng, đứng thẳng bất động tại chỗ.

Muốn chết muốn chết muốn chết, chỉ xem đánh nhau chút thôi mà, không đến nỗi giết người diệt khẩu chứ!

Ngay lúc Bạch Thiên trống rỗng đầu óc này, cậu chỉ cảm thấy bên hông căng thẳng, một đôi tay mạnh mẽ kéo cậu qua một bên.

“Cũng chỉ là một người đi đường, chủ nhân các người dạy các người như thế à?”

Một giọng nói lười biếng xen lẫn tiếng cười nhẹ chậm rãi vang lên.

Bạch Thiên vừa hồi phục tinh thần, đã phát hiện người áo đen đối diện và nam nhân áo tím đang như cười như không nhìn mình.

Nam nhân rất đẹp, mũi cao môi mỏng, đặc biệt là đôi mày mỏng, hơi cong lên như cười, trông rất quyến rũ, nhưng không kém phần sắc lạnh khiến người ta không dám nhìn thẳng.

Có điều, Bạch Thiên lại cảm thấy.....

“Đại hiệp! Người thật lợi hại! Dạy ta võ công đi!”

Đột nhiên như bị câu nói này làm giật mình, nam nhân không khỏi cứng đờ, đặc biệt là lúc đôi mắt sáng lấp lánh như những vì sao của đối phương mang một loại sùng bái nhìn hấn.

Nam nhân cất tiếng cười trầm thấp: “Cái tên nhà ngươi cũng thú vị thật, một công tử, không cố gắng ở nhà, nửa đêm đi lung tung làm gì?”

Bạch Thiên cúi đầu nhìn lại mình một chút, rõ ràng cậu đã mặc quần áo của thiếu gia vào rồi, sao mới đó đã bị nhìn ra chứ, khẽ nói: “..... Quả nhiên, trong tiểu thuyết toàn là gạt người!”

Hai người bọn họ ở chỗ này nói chuyện, người áo đen nhìn thấy cảnh này lập tức xam mặt lại, không khỏi lên tiếng: “Vân Dật, mau đưa thứ đó ra đây.”

Nam nhân được gọi là Vân Dật kia lúc này mới giương mắt nhìn bọn họ, nhướn mày, như cười như không nói: “Nếu ta bảo không thì sao?”

“Vậy cũng đừng trách huynh đệ chúng ta không khách khí.”

Người áo đen chuyển luồng kiếm, ánh kiếm xoẹt qua.

“Ta cũng muốn xem xem, cái gọi là không khách khí của các ngươi là thế nào.”

Bạch Thiên chỉ nhìn thấy Vân Dật cong môi, rồi ngay sau đó dùng một tay ôm lấy cậu, tay còn lại dương kiếm nghênh địch.

“Xoạt xoạt xoạt” Ánh đao ánh kiếm bay vèo vèo, Bạch Thiên còn chưa thấy rõ động tác của mấy người đó, đã nghe thấy người áo đen đối diện dường như kêu rên mấy tiếng, rồi ngay sau đó chính là Vân Dật ôm lấy cậu bay đi xa.

“Ta đi trước đây, các ngươi vẫn nên ngấm lại khi trở lại sẽ ăn nói làm sao với chủ nhân mình đi.”

Cứ như vậy, Bạch Thiên được Vân Dật mang theo, một đường đạp lên mái hiên mà bay đến ngoài cửa thành.

Vân Dật vừa xuống đất đã buông Bạch Thiên ra, xoay người lại thấy tên tiểu tử vừa rồi còn nói mấy lời kinh người đã ra vẻ sững sờ, không khỏi có chút buồn cười: “Sao thế, bị dọa?”

Bạch Thiên từ từ hoàn hồn lại, con ngươi đen lấy dần dần sáng lên: “Vừa rồi là bay thật sao! Quá kích thích mà!” Cậu nói xong, vươn tay tóm chặt lấy ống tay áo Vân Dật: “Ngươi dạy ta môn võ công bay trên trời kia đi, có được không hả!..... Ta bái ngươi làm sư phụ có được không!”

“Chờ chút!” Vân Dật cắt đứt đoạn câu liên miên kia, ngăn lại Bạch Thiên định quỳ xuống, nhận được ánh mắt lấp lánh đầy sùng bái của đối phương, giật giật khóe miệng.

Bị ngăn lại động tác, Bạch Thiên bĩu môi, có chút oan ức nói: “Sư phụ không muốn nhận đồ đệ sao?” Cậu chuyển động con người, nói tiếp: “Vậy ta có thể làm người hầu của người! Người mang ta đi xông pha giang hồ có được không?”

Vân Dật không nói gì, nẩy người lên, hơi tựa trên cây to, trợn mắt:

“Mang một tên công tử theo chẳng phải là dẫn theo phiền phức sao, người vẫn nên ngoan ngoãn trở về nhà đi.....”

Bạch Thiên bĩu môi, “Công tử thì làm sao nào? Ta từ nhỏ cũng không kém hơn ... mấy thiếu gia kia!”

Vân Dật không tỏ rõ ý kiến, ánh mắt rơi vào bao quần áo của cậu, không khỏi cong khóe môi: “Huống chi, người còn là một tên trộm.”

Bạch Thiên dời tầm mắt theo, không tiện nói mình trốn nhà đi, cậu hơi ngượng ngùng nở nụ cười “Cái này, không phải..... Ta và Bạch thiếu gia là bạn tốt, cậu ấy đưa cho ta.....”

“Ồ?” Vân Dật nhú mày, vung tay lên một cái, tạo ra một trận gió lớn mở bao quần áo ra, rất nhiều bánh ngọt bên trong đều lộ ra, vài cái bánh ngọt đã vỡ nát rồi.

Bạch Thiên nhìn theo những thứ rơi ra mặt đất kia, nuốt một ngụm nước miếng, bĩu môi, “Nát rồi.....”

Vân Dật yên tâm không hề đề phòng nữa, nhìn dáng vẻ ấy của cậu, không khỏi có chút buồn cười: “Bạn của Bạch thiếu gia cũng thú vị thật, cửa lớn không đi, mà bò ra từ lỗ chó.....”

“Người người người..... Đó mới không phải lỗ chó, đó là bản thiếu gia..... Quên đi, vậy rốt cuộc người chịu mang ta đi không?” Bạch Thiên có chút xù lông rồi.

Vân Dật phất phất tay: “Được rồi, bây giờ bọn chúng cũng không đuổi kịp đến đây, người vẫn nên mau trở về nhà đi.”

“Ta muốn theo người đi xông pha giang hồ.....” Bạch Thiên còn chưa nói dứt lời, bóng người trước mặt đã vút lên, bay đến tít nơi xa.

Bạch Thiên mau chóng nhìn lại, chỉ kịp nhìn thấy góc áo tung bay của đối phương.

Bạch Thiên nghiêng răng, nhưng vẫn lập tức nhặt bao đồ của mình lên đuổi theo.

3. Chương 3

“Ha ha..... Hô.....” (Thở dốc)

Bạch Thiên cố gắng chạy theo hướng Vân Dật biến mất, chạy đến khi hai chân mỏi nhừ, ê ẩm, trán lả chả mồ hôi, nhưng Vân Dật vẫn mất bóng. Đột nhiên, Bạch Thiên trượt chân, ngã nhào trên mặt đất.

Cát đá sắc cạnh làm trầy xước đôi bàn tay mềm mại, Bạch Thiên đau nhẹ hít khí, viền mắt đau xót. Có điều, cậu lập tức cắn răng nhịn rơi nước mắt, một tay chống đất muốn bò dậy.

“Ôi, thật khiến người ta hết cách..... Tiểu tử, ngươi còn đuổi theo ta đến khi nào?”

Một giọng nói lười biếng, xen lẫn tiếng thở dài bất đắc dĩ vang lên, Vân Dật nhẹ nhàng thả người xuống trước mặt cậu.

Bạch Thiên giương mắt, chỉ thấy tà áo màu tím của Vân Dật tung bay, gương mặt đẹp trai ở dưới bóng đêm càng rõ nét âm trầm.

Cậu bỗng cảm thấy tủi thân mà giật giật mũi: “Ta, ta chỉ muốn cùng ngươi xông pha giang hồ..... Ta cũng không phải ăn không của người, ta đã nói ta sẽ làm người hầu cho ngươi, ta có thể mang túi quần áo giúp ngươi.....”

Vân Dật có chút bất đắc dĩ, chính hắn cũng không hiểu được mình, hắn từ trước đến giờ không phải người thích lo chuyện bao đồng, có thể đêm nay..... Đầu tiên là cứu tiểu hài này, bây giờ rõ ràng đã đi được một đoạn rồi vẫn không yên lòng mà quay ngược trở về.....

Nhìn thiếu niên trước mặt gò má vốn trắng mịn giờ lại dính phải bùn đất lẫn mồ hôi, tóc đen buộc gọn gàng giờ lại có vài sợi rơi ra. Có điều, đôi mắt đen láy sáng ngời kia vẫn chăm chú nhìn chăm chăm hắn, hắn nhìn mà trong lòng hơi động, lên tiếng nói: “Ngươi tên gì?”

Bạch Thiên bĩu môi: “Ta tên Bạch Thiên.”

Vân Dật nhìn vào ánh mắt của cậu, đột nhiên suy tư. “Bạch Thiên.....” Hắn lẩm bẩm gọi một lần, khóe miệng cong lên mang theo chút ý cười, “Được rồi, đi thôi. Trước tiên tìm một nơi qua đêm, sáng sớm mai sẽ đưa ngươi trở lại.”

Bạch Thiên sững sờ, còn chưa phục hồi tinh thần từ sự thay đổi thái độ đột ngột của đối phương, đã nghe đối phương huyết sáo một tiếng, sau đó là tiếng ngựa hí vang, chỉ chốc lát sau một con tuấn mã toàn thân trắng như tuyết đã chạy tới bên cạnh bọn họ.

Bạch Thiên nhìn chăm chăm không chớp mắt, đáy mắt đầy hiếu kỳ cùng thần thái sáng láng.

Vân Dật nhìn vào đôi mắt đỏ của cậu, trực tiếp đưa tay nắm lấy người cậu, bay người ngồi lên yên ngựa.

Hắn dùng một tay kéo dây cương, một tay ôm lấy Bạch Thiên “Ngồi cẩn thận.” Nói rồi kẹp hai chân vào bụng ngựa, con ngựa liền nhanh chóng chạy đi.

Bạch Thiên hưng phấn uốn tới ẹo lui, sờ tới sờ lui trên lưng ngựa.

Vân Dật bị cậu sờ tới sờ lui dường như mặt cũng biến sắc, hắn ngăn cậu lại, tiếng nói trầm thấp, nghiêng rằng nghiêng lợi “Ngồi yên.”

Bạch Thiên bĩu môi, không lộn xộn nữa, không biết làm gì đành mở miệng, “Ta nghe bọn họ gọi người là Vân Dật, người là đại hiệp rất nổi tiếng trên giang hồ à?”

Vấn đề này, Vân Dật không khỏi liếc mắt nhìn cậu, mắt mang ý cười “Coi như thế đi.”

Bạch Thiên tò mò nhìn hắn: “Vậy người đến Du Châu làm gì thế? Du Châu ít khi có đại hiệp giang hồ tới lắm.”

Vân Dật nhú mày nói “Giúp bằng hữu lấy vài thứ, tiện thể đi từ hôn.”

Lòng hiếu kỳ của Bạch Thiên bị đẩy lên: “Từ hôn?”

Vân Dật mở miệng: “Ừ, là hôn ước được định từ nhỏ.”

Bạch Thiên gật gật đầu, tỏ ra đã hiểu “Chưa thấy mặt thì không thể tùy tiện cưới.”

Vân Dật nhìn cái đầu nhỏ trước ngực gật gù như người từng trải, không khỏi cong khóe môi.

Hai người đi được một đoạn đường mới tìm thấy một quán trọ.

Vân Dật xuống ngựa, dẫn Bạch Thiên đi vào, nói với tiểu nhị đang đứng một bên chào đón: “Hai gian phòng hảo hạng.”

“Ôi, khách quan thực sự không khéo, chỗ chúng tôi chỉ còn sót lại một phòng, người thấy thế nào?”

Vân Dật gật gật đầu, nhìn về phía Bạch Thiên, “Vậy hai người chúng ta ngủ chung một phòng, không thành vấn đề chứ?”

Bạch Thiên sững sốt một lát mới hiểu lời Vân Dật, chỉ là cậu còn chưa lấy lại tinh thần, đã bị Vân Dật mang về phòng.

Hết chương 3

4. Chương 4

Bạch Thiên ngồi ở trên giường, cách bức bình phong nghe tiếng nước ào ào bên kia, luôn cảm thấy là lạ. Tuy từ nhỏ cậu đã được dạy dỗ như một thiếu gia, nhưng Tiểu Tam thường hay nhắc nhở cậu, công tử và thiếu gia cùng ở một phòng sẽ xảy ra chuyện rất đáng sợ.....

Vân Dật tắm xong liền khoát áo lên, quần áo mở hờ mớ hồ lộ ra cơ ngực rắn chắc, cường tráng, tóc đen ướt dường như còn đang nhiều xuống từng giọt nước. Có điều không biết hắn dùng cách gì, chỉ chốc lát sau đã khô rồi.

Hắn đi thẳng tới bên giường, ngồi xuống, nhìn người đã đứng dậy dường như sắp đứng ở cạnh cửa, nhúu mày.

Bạch Thiên nắm thật chặt cổ áo, cười khan nói: “Ha ha, vậy người ngủ trước đi, ta ngồi thêm một lúc nữa đã.”

Vân Dật ôm hai tay trước ngực nhìn cậu vài lần, cong môi miễn cưỡng nói: “Người sợ cái gì? Tên nhóc lông còn chưa mọc đủ như người ta cũng không hứng thú, đi tắm đi.”

“Người mới.....” Chưa mọc đủ lông!..... Bạch Thiên thầm phản bác, lúc này có chút tức giận, nghĩ mãi cũng không biết giận cái gì. Lát sau mới từ từ đi ra sau tấm bình phong, vừa tức trong lòng vừa tắm, tắm xong cậu khoát áo của mình bước ra.

Vân Dật giương mắt nhìn sang có hơi sững sờ, mái tóc đen được Bạch Thiên buộc lên lúc sáng rải rác buông xuống, càng bật lên khuôn mặt nhỏ trắng nõn tinh xảo, tú khí giữa lông mày còn dính vài giọt nước, lúc này đứng ở nơi đó, mang theo một cỗ hương vị ngượng ngùng ngon miệng không tên.

Vân Dật ngẩn ra, cổ họng như vướng phải thứ gì đó, quay đầu đi không nhìn cậu nữa “Đứng đó làm gì?”

“A.” Bạch Thiên cứng người đi về phía hắn, thấy Vân Dật không có ý khác, đành vượt qua hắn mà leo vào bên trong giường.

“Người cứ thế mà ngủ à?” Vân Dật nhúu mày.

Bạch Thiên nắm thật chặt cổ áo, nghiêm túc gật gật đầu “Như vậy được rồi.”

Vân Dật thở dài một tiếng, vươn tay nắm chặt mái tóc đen ướt của cậu, chỉ chốc lát sau, hơi nóng bốc lên, sợi tóc khô rồi.

Bạch Thiên nhìn thể ngạc nhiên không thôi, nháy mắt đã quên sạch đề phòng lúng túng, mà còn tràn đầy phần khởi nắm lấy ngón tay hắn: “Đây chính là nội lực trong sách nói à? Thật lợi hại.”

Ngón tay Bạch Thiên thon dài, mềm mại, lòng bàn tay còn có chút thịt, sờ vào vô cùng mềm mại, cực kỳ thoải mái. Mà ngón tay Vân Dật lại thon dài, khớp xương rõ ràng, lòng bàn tay còn có một lớp chai mỏng, hai bàn tay nắm lấy nhau, chỉ cảm thấy ấm áp.

Vân Dật mặc cậu thưởng thức ngón tay mình, đầy mắt mang nho nhỏ ý cười.

.....

Sáng sớm hôm sau, bộ quần áo Bạch Thiên kín đáo tối qua sau một giấc ngủ say đã cởi ra, lúc này đang như một con bạch tuột mà nằm nhoài trên người Vân Dật.

Lúc Bạch Thiên mơ màng tỉnh lại đã bị tình huống này làm sợ hết hồn, nhanh chóng buông tay ra, lăn ra, dùng chân che kín mình lại. Chờ kiểm tra cẩn thận lại một lần, xác định áo còn mặc trên người, mới đổ mặt chui ra.

Liếc nhìn Vân Dật bên cạnh còn nhắm hai mắt, Bạch Thiên rón rén lướt qua người đứng dậy rửa mặt.

Chờ sau khi Bạch Thiên rời khỏi đây, người trên giường vốn nhắm mắt ngủ say mới từ từ mở mắt ra.

Sáng hôm ấy, hai người ăn xong điểm tâm, Bạch Thiên vẫn nhìn trộm Vân Dật, thấy hắn không nói gì vẫn tràn đầy phần khởi.

“Tiếp theo chúng ta sẽ đi đâu?”

“Ta muốn đi kinh thành, nơi đó quá nguy hiểm, nên ta muốn đưa ngươi về trước.” Vân Dật nói xong, gõ nhẹ đầu cậu.

Bạch Thiên ôm đầu, thoát cái mặt bánh bao (gương mặt phúng phính) phồng lên “Đừng đưa ta về mà, đã nói ta sẽ làm người hầu của ngươi, không thể nói không giữ lời..... Nếu ngươi gặp nguy hiểm bị thương, ta còn có thể băng bó giúp ngươi.....”

Bạch Thiên nói rồi kéo kéo ống tay áo Vân Dật tựa như làm nũng.

Vân Dật sững sờ, lúc nào cái tên này đã thân thiết với hắn đến vậy?

Có điều, kiểu này chẳng phải sẽ bị quần lấy một thời gian sao, Vân Dật cười bất đắc dĩ, chỉ đành đáp lại “Nếu như gặp phải nguy hiểm, đến lúc đoạ người cứ nấp đi, đừng nên cử động.”

“Ừm, ta bảo đảm!” Bạch Thiên gật đầu như bầm tỏi, ánh mắt sáng lấp lánh như chứa cả bầu trời sao.

.....

Vân Dật đi cực nhanh, chưa tới trưa hai người đã vào kinh thành.

Vào kinh, Vân Dật ôm Bạch Thiên ngồi trên lưng ngựa đi chậm rãi.

Lát sau không nghe thấy Bạch Thiên nói chuyện, Vân Dật không khỏi cảm thấy kỳ quái, cúi đầu nhìn xuống thì thấy Bạch Thiên nâng bao quần áo nhỏ phục của cậu mặt đầy ai oán.

Vân Dật có chút buồn cười “Sao thế?”

Bạch Thiên đưa bao đồ nhỏ trong tay cho hắn xem, oan ức nói: “Đồ ăn hư hết không thể ăn được nữa rồi.....”

Vân Dật xoa xoa đầu của cậu, nhẹ giọng hỏi “Đói bụng à?”

Bạch Thiên bĩu môi gật đầu.

Vân Dật nhìn xung quanh, lập tức ánh mắt rơi vào bên trong một cửa tiệm “Chúng ta đi nơi đó.”

Bạch Thiên nhìn theo ánh mắt của hắn, thoát cái đã không dời nổi mắt, đó là một quán ăn nhanh cực trì xa hoa, đủ loại món ăn tinh xảo linh lang khắp nơi.

Vân Dật mang theo Bạch Thiên đến nơi giữ ngựa, lập tức đã có người làm tiến lên giúp dẫn ngựa, ông chủ quán vốn đang nhàn nhã uống trà vội vàng đi ra, khom người với Vân Dật “Ông chủ.....”

“Đi vào nói.” Mặt Vân Dật không thể hiện biểu cảm gì, nhàn nhạt ngăn lại gã, mang Bạch Thiên đi thẳng vào quán.

“Các chủ, thứ ngài muốn đã đến, đang chờ trong phòng.” Chủ quán đi theo bên người nhỏ giọng nói với Vân Dật.

“Ừ.” Vân Dật gật đầu, quay lại nhìn Bạch Thiên bằng ánh mắt nhu hòa “Người ở đây ăn bánh lót dạ trước, ta đi nói chuyện với khách rồi quay về dẫn người đi ăn.”

Ánh mắt Bạch Thiên lúc này đã không còn ở trên người hắn nữa, chỉ gật đầu trong vô thức.

“Muốn gì cứ nói với bọn họ.” Vân Dật nhìn có chút bất đắc dĩ, rồi đi theo hướng người làm nói “Chăm sóc hắn cho tốt.”

“Vâng.”

Bàn giao xong mọi chuyện, Vân Dật mới yên tâm đi vào căn phòng nọ.

Chờ Vân Dật làm xong chuyện của hắn, bước ra, trước mặt Bạch Thiên đã bày đủ loại bánh.

Cậu thấy Vân Dật đến gần, liếc mắt cầm một cái bánh nhỏ nhét vào miệng Vân Dật “Ăn ngon!”

Vân Dật không thích mấy thứ đồ ăn ngọt đó, có điều..... nhìn Bạch Thiên, hắn vẫn há miệng ăn, thuận tiện liếm liếm ngón tay Bạch Thiên.

Có điều Bạch Thiên lại không cảm giác được tí nào, nhưng lại khiến chủ quán và người làm đứng một bên nhìn đến trợn mắt ngoác mồm.

Vân Dật lau miệng giúp cậu “Đừng ăn nhiều quá, nếu không lát nữa ăn không ngon, thích thì nói bọn họ gói lại mang về chỗ chúng ta.”

Bạch Thiên gật đầu, sau đó nhớ ra lại mở miệng, “Vân đại ca, chẳng phải ta sẽ ăn nghèo người sao?”

Vân Dật nghe vậy buồn cười, lắc lắc đầu “Không đâu, ở đây đều là cửa hàng của ta.”

Bạch Thiên hơi nghi hoặc hỏi lại “Người không phải là đại hiệp giang hồ à? Sao lại còn mở cửa hàng giống nhà ta?.”

Vân Dật nhếch môi “Cũng không phải thế.”

Nói xong, như chợt nhớ ra điều gì, Vân Dật bỗng lấy nhẫn Bích Lục ra, trên nhẫn khắc hoa văn rắc rối, sờ lên cảm thấy ôn hòa thư thích, hắn lại tìm sợi dây chuyền xo nhẫn vào, sau đó đeo lên cổ Bạch Thiên.

Bạch Thiên sờ sờ thứ được đeo lên cổ mình, thấy có hơi lạ “Đây là cái gì?”

Vân Dật xoa đầu cậu, chỉ vào chữ “Vân” ở trước cửa hàng, nhếch miệng cười mang một ý sâu xa “Sau này, người chỉ cần nhìn thấy cửa hàng nào ở trước có chữ này, đều có thể đi vào, không cần trả tiền, đưa cái này cho bọn họ xem là được.”

Bạch Thiên trợn to mắt, cẩn thận nuốt nhẹ một lát, ngược mắt nhìn hắn, trình trọng nói: “VẬY sau này ta có thể tới đây ăn điểm tâm tùy thích hả?”

Vân Dật ngây người rồi lại cười thoải mái “Đương nhiên.”

Chờ Vân Dật dẫn Bạch Thiên làm xong mọi chuyện đi ra đã là buổi tối.

Hai người đi trên đường, trời đêm man mát, một mình Bạch Thiên hưng phấn nhảy cẫng cả tung phía trước, Vân Dật đi theo cách đó không xa cười nhìn cậu.

“Vân đại ca, mau lại đây.....” Bạch Thiên xoay người vẫy tay với hắn.

Vân Dật giật môi, đang muốn đi đến đã thấy một đường ánh sáng trắng, một bóng người vọt đến chỗ Bạch Thiên.

“Tiểu Bạch!”

Gương mặt sắc bén của Vân Dật căng thẳng, chợt tản ra một luồng khí lạnh, hắn vừa định đạp bước tiến lên, lại bị hai người xông ra từ hai bên ngăn lại. Vân Dật phát tay, rút nhanh kiếm bên hông ra. Tức khắc, ánh đao ánh kiếm đánh nhau rối loạn.

“Vân Dật, dừng tay! Nếu người muốn người này không mất một sợi tóc thì tốt nhất ngoan ngoãn giao thứ đó ra đây.”

Hai người kèm ở hai bên Bạch Thiên, thanh đao lạnh lẽo trong tay họ dí sát vào cổ cậu.

Bạch Thiên nuốt ngụm nước miếng, không dám nói lời nào, chỉ hơi lo lắng mà nhìn Vân Dật cách đó không xa.

Lúc này, Vân Dật rút bỏ dáng vẻ yêu chiều, sắc sảo lúc trước, thay vào đó là chàng trai mặc áo tím, tóc dài tung bay, gương mặt nhỏ dài lạnh lẽo, bao quanh đó là hơi thở tà ác.

Hắn khẽ nhúc nhích môi mỏng, gần từng chữ một: “Người dám động vào hắn thử xem.”

Bỗng lúc này, Bạch Thiên còn chưa kịp hiểu gì, đã thấy Vân Dật như một tia sáng tím, bóng kiếm trắng trong tay lóe lên, người đã đến trước mặt cậu, mà hai người kèm hai bên cậu đã bị cắt ngang cổ, ngã xuống.

Bạch Thiên chỉ cảm thấy tất cả chỉ xảy ra trong nháy mắt, tiếp theo đã bị người ấy ôm chặt vào lòng, giây tiếp theo lại là tiếng binh khí đâm trúng thân thể.

Ánh mắt Vân Dật phát lạnh, ôm chặt Bạch Thiên, vừa xoay cổ tay đã vung kiếm cắt cổ hai người phái sau.

Tất cả yên tĩnh lại, bàn tay cảm thấy có gì đó ướt trên lưng Vân Dật, Bạch Thiên lần đầu tiên cảm thấy sợ hãi.

Cái giang hồ này không giống trong suy nghĩ của cậu.

“Vân đại ca..... Người...sao rồi.....” Bạch Thiên dùng hai tay che lấy vết thương của Vân Dật, từng giọt nước mắt không ngừng lăn xuống khóe mắt cậu.

Vân Dật hơi suy yếu mỉm cười, giơ tay lau nước mắt cho cậu: “Tiểu Bạch, ta không sao. Chỉ chảy chút máu thôi, không chết được. Người không phải muốn xông pha giang hồ à? Mỗi ngày đều là đao quang kiếm ảnh, bị thương là chuyện khó tránh khỏi.”

“Nhưng mà..... Nhưng mà..... Chúng ta phải đi làm đại hiệp hành hiệp trượng nghĩa, không phải đánh đánh giết giết với người ta. Ta không muốn người bị thương.” Bạch Thiên hít hít mũi, nói chuyện đứt quãng.

Vân Dật chỉ cảm thấy ấm áp trong lòng, đáy mắt đều là ý cười: “Được, ta đồng ý với người, không đánh đánh giết giết, không bị thương. Chúng ta cùng xông pha giang hồ, hành hiệp trượng nghĩa.”

Nhìn dáng vẻ Bạch Thiên khóc đến cái mũi hồng hồng, Vân Dật không kìm được mà hôn nhẹ lên chóp mũi của cậu.

Bạch Thiên rút cổ một cái, mặt chợt đỏ ửng lên.....

Vân Dật đưa Bạch Thiên trở về Vân phủ, vết thương đã được thoa thuốc tốt nhất, chỉ bị thương ngoài da.

Chờ an ủi Bạch Thiên ngủ xong, hắn mới gọi người đến báo:

“Đi nói cho Bạch gia tới đón người. Thuận tiện, trở về sơn trang chuẩn bị sinh lễ cho kỹ càng. Nói là, đã tìm được trang chủ phu nhân của các người rồi.”

“Vâng.”

5. Chương 5

- Chọn tập -Bạch thiên - Chương 1Bạch thiên - Chương 2Bạch thiên - Chương 3Bạch thiên - Chương 4Bạch thiên - Chương 5

Ngày hôm sau, Bạch Thiên ngủ thẳng một giấc mới tỉnh dậy, bấy giờ mặt trời đã cao ba sào, tôi tớ xếp thành từng hàng, từng người tiến lên giúp cậu rửa mặt, mang thức ăn.

Bạch Thiên lăm lét nhìn trái phải một chút, mở miệng hỏi: “Vân đại ca đâu?”

“Trang chủ đi ra ngoài làm việc, bảo Bạch thiếu gia cứ yên tâm ở đây chờ ngài.”

Bạch Thiên gật đầu, trong lúc ăn điểm tâm thì cho tôi tớ lui ra.

Cậu ăn điểm tâm một mình, bỗng cảm thấy, không có Vân Dật ở cạnh thì ngay cả bánh ngọt bình thường thích nhất cũng ăn không ngon nữa rồi. Một lúc, lại nghĩ tới vết thương trên người Vân Dật, không biết đã khỏi chưa.

Ngay lúc cậu đang suy nghĩ lung tung, bên ngoài đột nhiên truyền đến bước chân ồn ào, rồi một giọng nói quen thuộc truyền đến.

“Bạch Thiên! Người đi ra cho ta!”

Là tiếng nói của Bạch lão gia!

Bạch Thiên sợ đến phun cơm ra ngoài, hoang mang hoảng loạn mà đứng dậy, đi tới cửa nghe tiếng bước chân càng ngày càng gần, vội vã dừng bước, quay ngược lại nhảy ra ngoài cửa sổ, bước nhanh ra cửa sau Vân phủ chạy mất.

.....

Bên này, trời vừa sáng, Vân Dật đã đi đến phòng đặt trước. Hắn đẩy cửa đi vào, bên trong đã có một người đàn ông có gương mặt lạnh lùng nghiêm nghị, mặc áo gấm đang chờ.

“Tề vương Điện hạ đợi lâu.” Vân Dật cười khê, giờ tay đưa ra một thứ “Đây là thứ ngươi muốn, thư từ qua lại giữa thái tử và Đại hoàng tử.”

Bạch Cảnh Dịch giơ tay tiếp lấy, mở ra nhìn kỹ, trong đôi mắt lạnh lẽo cũng lộ ra ý cười hài lòng: “Không sai, lần này, hẳn có trăm miệng cũng không thể bào chữa rồi.”

Vân Dật uống một ngụm trà: “Ta chỉ giúp người đến đây. Sau này lại có chuyện gì cũng đừng tìm ta.”

Bạch Cảnh Dịch nghe vậy, hơi giật mình mà ngẩng đầu “Sao vậy?”

“Ta không muốn dính vào những chuyện tranh đấu của triều đình nữa, muốn làm một người giang hồ tự do.”
Ánh mắt Vân Dật nhìn xa xôi về phía xa, trên môi lộ nét cười nhẹ “Hắn muốn ngao du thiên hạ, vậy thì theo suy nghĩ của hắn, làm đại hiệp đi.”

“Cảnh Dịch, làm bạn bè nhiều năm như vậy, người sẽ thành toàn cho ta chứ?”

Bạch Cảnh Dịch nhìn hắn một lát, chợt thở dài, đành cười nói: “Chúng ta làm bạn bè nhiều năm như vậy, người tìm được người mình thích, ta nên chúc phúc cho người mới phải. Đến lúc đó, đừng quên một chén rượu cưới của ta.”

Vân Dật nhướng mày cười thoải mái: “Yên tâm, không thiếu được của người.”

.....

Vân Dật vừa trở lại Vân phủ, tới đã tiến lên bẩm báo: “Trang chủ, không thấy Bạch công tử.”

Vân Dật nhíu mày: “Là bị người Bạch gia tới đón đi à?”

Sắc mặt người tới kia hơi tái nhợt nói “Không phải. Lúc người Bạch gia tới, trong phòng đã không có người, cơm cũng chưa dùng xong, cửa sổ thì mở ra, rất có thể Bạch công tử bị người bắt đi.....”

Lời của người tới kia còn chưa dứt, Vân Dật vung chưởng, cửa lớn ầm một tiếng rồi ngã xuống.

Sắc mặt Vân Dật khó coi, ánh mắt tản ra khí lạnh: “Truyền lệnh xuống, tất cả người ngựa đi tìm. Trong một canh giờ phải tìm được người.”

Tới đó chưa bao giờ thấy Vân Dật tức giận như vậy, đứng một bên nhìn nơm nớp lo sợ “Vâng.”

Bên này, Bạch Thiên trốn ra từ cửa sổ xông thì lão đảo chạy thẳng, lại không biết phải đi đâu mới tìm được Vân Dật.

Chỉ lát sau, cái bụng đã kêu rồn rột.

Cậu xoa bụng, ai oán mà phồng gương mặt mủm mím lên.

Ánh mắt chợt quét đến một quán rượu trước cửa có khắc chữ “Vân”, Bạch Thiên sáng mắt lên, sờ chiếc nhẫn trên cổ, từ từ đi vào.

Cậu mới vào cửa đã có người làm tiến lên: “Tiểu công tử muốn ăn gì không?”

Bạch Thiên ngăm nhìn các món ăn đặt đầy các bàn khác, nuốt ngụm nước miếng: “Ta không có tiền.”

Về mặt người làm vẫn không thay đổi, chỉ hơi làm khó dễ cười nói: “Tiểu công tử không có tiền là không thể ăn đồ ăn được.”

Bạch Thiên chần chờ lấy nhẫn ra, quơ quơ lên: “Dùng cái này được không?”

Người làm còn chưa nói, ông chủ đứng gần đó đã thay đổi vẻ mặt.

Hắn từ sau quầy đi vòng ra, bước nhanh đến trước mặt Bạch Thiên, trên mặt mang nụ cười ân cần: “Được chứ, đương nhiên là được, phu nhân muốn ăn cái gì đều được. Người ở đây đông lắm, phu nhân đi vào phòng ngồi đi.”

Bạch Thiên sợ hết hồn, lắp ba lắp bắp nói: “Ta..... Ta mang đi.....”

“Được được.” Ông chủ đáp một tràng, dặn người gói nhanh thức ăn lại.

Tiến Bạch Thiên đi, người làm vẫn không hiểu nhìn ông chủ: “Ông chủ, hôm nay ông làm sao vậy? Tiểu nhân còn chưa thấy ngài ân cần với vị khách nào đến thế.”

Ông chủ lườm hắn một cái: “Cái nhẫn vừa rồi kia, là nhẫn của phu nhân trang chủ các đời.”

Người làm nghĩ một lát, trợn to mắt: “Vậy hắn.....”

Ông chủ ý tứ sâu xa mà gật đầu: “Nhiều năm như vậy, trang chủ của chúng ta rốt cuộc tìm được người trong lòng rồi.....”

Hắn còn chưa nói hết câu, một người làm khác đã cầm một lá thư đi vào.

“Ông chủ, vừa nhận được tin tức.”

Ông chủ nhận lấy, mở ra xem, là một ít bức chân dung, bên cạnh viết ——”Không thấy phu nhân, Trang chủ nổi giận, mau tìm.....”

“Ông chủ, vừa cái kia không phải là Trang chủ phu nhân sao?”.....

“Vậy người còn đứng ngây ra đó làm gì hả? Còn không mau đuổi theo?”.....

Một trận luống cuống tay chân, cuối cùng Bạch Thiên vẫn bị Bạch lão gia mang về Bạch gia, lần này nhất thắng cậu ở trong phòng của mình.

Bạch Thiên nằm ở trên giường mà than thở.

Tiểu Tam Nhi đứng bên hầu hạ cứ như như thao thao kể cho cậu nghe tin tức bên ngoài: “Thiếu gia..... À không, công tử, người được định kết hôn với cậu hồi bé tới cửa cầu thân rồi, sính lễ kéo dài mấy chục dặm luôn.....”

Bạch Thiên lườm một cái “Phụ thân còn muốn có người kế thừa gia nghiệp, sẽ không đưa thiếu gia ta đi!”

Tiểu Tam Nhi nghe vậy lấp bắp nói: “Có thể, không biết đối phương nói gì với lão gia, lão gia nhận lời rồi, nói..... Ba ngày nữa sẽ kết hôn.”

“Cái gì?” Bạch Thiên giật mình hoảng sợ, bò thẳng lên giường.

Cậu cũng không muốn chưa rõ gì hết đã lập gia đình, cậu đã nói với Vân Dật sẽ đi xông pha giang hồ, hành hiệp trượng nghĩa rồi!

Trong lòng cậu rất sốt ruột, nhưng cả ngoài cửa sổ cũng có người bảo vệ, không thể chạy được.....

Mãi cho đến ngày đại hôn, Bạch Thiên bị ép thay quần áo cưới, trói tay bằng băng lụa đỏ, đưa vào cỗ kiệu mang đi.

Mãi cho đến khi được dẫn vào một căn phòng cưới, Bạch Thiên cởi dây lụa đỏ trói tay, nhìn bóng người giữ cửa, không khỏi ở trong phòng lo lắng mà đi qua đi lại.

Lúc ánh mắt lướt đến ô cửa sổ nhỏ trên đỉnh phòng, Bạch Thiên cắn răng, cởi trang phục cưới vươn bẹn trên người muốn leo cửa sổ.

Chỉ là, chốc lát đã vang lên một tiếng cười khê: “Lại muốn leo cửa sổ à?”

“A?” Bạch Thiên đang leo lên bệ cửa sổ, bị dọa khiến chân mất thăng bằng ngã xuống, hậu quả tất nhiên là rơi vào một vòng tay ấm áp. Một đôi tay dài mạnh mẽ vòng lấy cậu, làm cho người ta cảm thấy vừa quen thuộc vừa an tâm.

“Vân đại ca!” Cậu nhìn người đàn ông có khuôn mặt đẹp trai trước mặt, khoát trên người là trang phục đỏ thì có hơi không thể tin được.

“Là ta.” Vân Dật gật đầu cười, nhìn kĩ Bạch Thiên cũng đang khoát trên người trang phục cưới đỏ thắm, không khỏi cất tiếng thở dài: “Tiểu Bạch, người thật là đẹp.”

“Ta, ta..... Tại sao là người?” Bạch Thiên vẫn chưa phản ứng kịp, nói năng lộn xộn: “Không phải thông gia từ bé của ta à.....”

“Là ta.” Vân Dật cắt đứt lời của cậu, ôm cậu lên giường.

“A?”

“Đồ ngốc.” Nhìn dáng vẻ ngây ngẩn, sững sờ của Bạch Thiên, Vân Dật không khỏi cười khẽ ra tiếng: “Ban đầu ta đến Du Châu làm việc, vốn muốn tiện đường lui hôn sự này, không ngờ..... Gặp một tiểu tử ngốc bò từ lỗ chó ra.”

Bạch Thiên trừng mắt nhìn “Vây là, người đã sớm biết.....”

Vân Dật liếc nhìn cậu một cái “Người cho rằng ta giống người, ngay cả tên người mình cưới cũng không biết?”

Cậu đúng là chưa từng hỏi thật..... Bạch Thiên bỗng đỏ mặt, nói không ra lời.

“Được rồi, bên ngoài còn chờ báai đường, chúng ta đi ra ngoài đi.....” Vân Dật cười xấu xa, ôm lấy người không tha muốn chuẩn bị đi ra ngoài.

“Phang, chờ chút.....” Bạch Thiên mặt đỏ lên: “Chuyện đó... người nói với phụ thân ta cái gì, ông ta chịu gả ta cho người?”

Vân Dật hôn lên hàng lông mi run run của cậu, ghé lên tai cậu nhẹ nhàng nói:

“Ta nói, ta bảo đảm, một đời một kiếp một đôi người.....”

Hoàn

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/bach-thien>